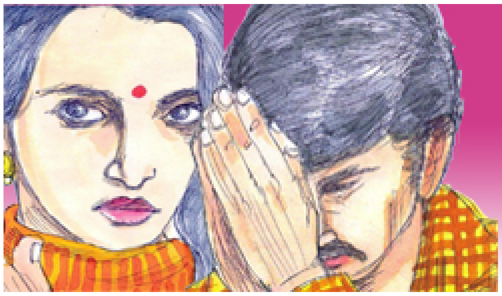

వానపూలు
- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ పూలని చూస్తుంటే స్వప్న ప్రపోజల్ గురించి చెప్పినప్పుడు నాకు వచ్చిన ఊహలు గుర్తొచ్చాయి.

"బీచ్ ఒడ్డున సందీప్ నన్ను ప్రపోజ్ చేస్తున్నట్టూ.. ఎవరో టౌన్ ప్లానింగ్ ఆఫీసర్‌గారి అమ్మాయి కదూ అని అరిచినట్టూ నేను పారిపోతే, నలిగిపోయిన గులాపూవ్వు చేతిలో పట్టుకుని నా వెనకాలే పరుగెత్తి వస్తున్నట్టు ఊహించుకున్న సీన్లు గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది.

"నవ్వింది చాలు. ఆ బొకే యిక్కడే వదిలెయ్. అది ఎవరు పంపించారో నువ్వు దాన్ని యాక్సెప్ట్ చేసి, వాళ్ళని ఎంకరేజ్ చెయ్యక్కర్లేదు" సందీప్ కోపంగా అన్నాడు.

"ఇంత అందమైన పూలని రోడ్డు మీద వదిలేయాలా? అసలు అందమైన గిఫ్ట్‌లని ఎందుకు యిస్తారో నీకు తెలుసా? మనకి వాటిని పారేయాలనిపించినా, మనసురాక, యాక్సెప్ట్ చేసేస్తామని. అయినా నువ్వెందుకు వర్రీ అవుతున్నావ్? ఈ బొకే నాకు వచ్చింది. నేను డిసైడ్ చేస్తాను" అన్నాను పంతంగా.

"యస్! యు ఆర్ రైట్" విసుగ్గా చెప్పాడతను.

"థాంక్యూ! యింటిదాకా వచ్చినందుకు. ఇందాక మీ అమ్మగారు అంటుంటే విన్నాను. నాలుగురోజుల్లో నీకొక యింటర్వ్యూ వుందని. ఈసారి అంతా మంచే జరుగుతుంది. ఆల్ ద బెస్ట్" అన్నాను నవ్వుతూ.

అతని మూడ్ యింకా మామూలుగా మారలేదని, అతని మొహం చూస్తూనే అర్థమైంది నాకు.

మరింకేమీ మాట్లాడకుండా వెనక్కి తిరిగాడు.

నేనూ గేట్ తీసుకుని లోపలికి నడిచాను. రెండడుగులు వేసి, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి బైటికి వచ్చి చూశాను. సందీప్‌ని వెనకనుంచి రెండు క్షణాలు చూసి, నా చేతిలోని బొకేని ఎక్కడ అందుకున్నానో అక్కడే రోడ్డుమీద వదిలేసి వెనక్కి తిరిగాను.

తెల్లవారి ఆరింటికల్లా ఎప్పటిలా చిత్ర వచ్చింది. నిన్నటి సాయంత్రం నన్ను చూడనట్టే, ఏమీ తెలియనట్టే తన పని ప్రారంభించింది.

కానీ నేను మాత్రం ఎప్పటిలా ఉండలేకపోయాను. సందీప్ ఆమెని డ్రాప్ చేసి, యింకా అక్కడే వున్నాడా? పొద్దున్నే వచ్చాడంటే నైట్ సూట్‌లో వుండివుంటాడా?

ఎర్లీబర్డ్ అనుకుంటూ లేకపోతే ఆరింటికల్లా చిత్రని వాళ్ళింటి దగ్గర ఎక్కించుకుని యిక్కడ డ్రాప్ చేయడం సాధ్యమేనాలాంటి ప్రశ్నలన్నీ బుర్రని తొలిచేస్తుంటే దొంగలాగా కిటికీ సందుల్లో నుంచి సందీప్ కనిపిస్తాడేమో అని చూశాను.

కానీ బైట చెట్లు ఎదురువాళ్ళ బిల్డింగు తప్ప యింకేమీ కనిపించలేదు.

చిత్ర కాలు మీద ఎక్కువగా స్ట్రైస్ పడని ఆసనాలు వేయించి, త్వరగానే వెళ్ళిపోయింది. చిత్ర వెళ్ళిపోయాక బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేయడానికి డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరికి వెళ్ళాను.

"తన్మయీ స్నానం చేయకుండానే బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌కి వచ్చావు యివాళ" నా అవతారం చూసి అడిగింది అమ్మ.

"ఆకలిగా వుంది" అన్నాను బ్రెడ్‌టోస్ట్ అందుకుంటూ.

అమ్మ ఒక్క క్షణం నా మొహంలోకి పరీక్షగా చూసింది. 'మరీ పొద్దున్నే లేవడం నీకు అలవాటులేదుగా. అందువల్ల అలిసిపోతున్నావేమో! పోనీ చిత్రని రావొద్దని చెప్పేదా?' అంది.

"నో అమ్మా! అలాంటిదేం వద్దు. నీకు తెలుసా, చిత్ర వాళ్ళమ్మ చిత్ర చిన్నపిల్లగా వున్నప్పుడే చనిపోయిందట. ఈ యోగా క్లాసుల డబ్బులతో కాలేజ్ ఫీజ్ కట్టుకుంటుందిట" చెప్పాను.

"సరే!" అమ్మ నా వంక మెచ్చుకోలుగా చూసింది.

"మరి నీ కెరీర్ గురించి ఏం ఆలోచించావు? జాబ్స్‌కి అప్లై చేస్తున్నావా? ఇంకేమన్నా ప్లాన్స్ వున్నాయా?" కాఫీ కప్పు అందుకుంటూ అడిగింది.

"ఇంకా ఏమీ డిసైడ్ చేసుకోలేదు. కొద్దిగా ఆలోచించి చెప్తాను" అన్నాను సీరియస్‌గా.

"ఏదో ఒకటి త్వరగా డిసైడ్ చేసుకో"

"అలాగే" తలూపాను.

"అర్జంటుగా మా యింటికి రా" స్వప్న మెసేజ్ చూసుకుని, లంచ్ అవుతూనే, బయల్దేరి వెళ్ళాను.

"హమ్మయ్య! నువ్వు వచ్చేశావ్. పద మనం కాలేజీ దాకా వెళ్ళొద్దాం" తలుపు తీస్తూనే చెప్పింది స్వప్న.

"అమ్మ ఫ్రెండ్ సువర్చల ఆంటీ నీకు తెలుసు కదా. మనం చదివేటప్పుడు లెక్చరర్‌గా వుండేది. ఇప్పుడు ప్రిన్సిపాల్ అయ్యింది. వాళ్ళ అమ్మాయికి అమెరికా పంపించడానికి డ్రెసెస్ కావాలిట" స్వప్న చెబుతూనే వుంది.

"బాబోయ్ షాపింగ్‌కా. నేను రాను" కంగారుగా అరిచాను.

"అబ్బా! అంత టెన్షన్ పడకు. మా అమ్మ ఆల్రెడీ షాపింగ్ చేసేసింది. నా కోసం అంటే చెయ్యదు కానీ ఫ్రెండ్‌కి అంటే మాత్రం ఆఘమేఘాల మీద కానిచ్చేసింది. మనం చెయ్యాల్సిందల్లా, సువర్చల ఆంటీకి 'హలో' చెప్పి ఆ బ్యాగ్ యిచ్చేసి రావడమే" చెప్పింది వివరంగా.

నేను ఆలోచిస్తున్నట్టు మొహం పెట్టాను.

"ప్లీజ్ రావే తల్లీ! ఆవిడసలే జిడ్డు. నువ్వొస్తే కనీసం నీ పేరు చెప్పి తప్పించుకుందామని నా ప్లాన్" అంటూ పరుగున వెళ్ళి, ఒక్క నిముషంలో బ్యాగ్‌తో వచ్చి నిలబడింది.

ఇద్దరం స్వప్న కారులో కాలేజీకి వెళ్ళాం.

నాలుగేళ్ళ క్రితం మేం ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి ఈ టౌన్ వదిలి వెళ్ళేవరకూ నేను అక్కడే చదివాను.

అర్ధచంద్రాకారంలో వరుసగా కట్టిన క్లాస్‌రూమ్స్. వాటికి ఎదురుగా విశాలంగా వున్న ఖాళీస్థలం. మధ్యలో పెద్దగా, ఎత్తుగా వున్న రావిచెట్టు, దాని చుట్టూ గుండ్రంగా కట్టిన అరుగు.

'ఫైకస్ రెలిజియోజ', రావిచెట్టు శాస్త్రీయనామం చిన్న రేకు మీద పెయింట్‌తో రాసి, చెట్టుకి వేళ్ళాడదీసి వుంది.

"హే! మై ఫేవరెట్ స్పాట్" అనుకుంటూ హుషారుగా వచ్చి రావిచెట్టు కింద కూర్చున్నాను. స్వప్న కూడా నా వెనకాలే వచ్చింది.

"ఈ చెట్టు ఆకులు గలగలమని శబ్దం చేస్తుంటే వినడం చాలా యిష్టం నాకు. మనం హేపీగా వున్నప్పుడు మనతోబాటూ సందడి చేస్తూ ఒంటరిగా అనిపించినప్పుడు మనలో నిశ్శబ్దాన్ని తరిమేస్తున్నట్టు వుంటుంది కదా ఈ ఆకుల చప్పుడు. అరోమా థెరపీలాగా ... యిది సౌండ్ థెరపీ" అన్నాను స్వప్నతో.

"ఆ!!c మా బామ్మకి ఆ పెద్ద టి.వి యిచ్చిన ఎఫెక్టు. నీకు ఈ చెట్టు యిస్తుందన్నమాట. కానీయ్. ఎంజాయ్ చేస్కో. నేను ప్రిన్సిపాల్ రూంకి వెళ్ళొస్తాను" చెప్పి ఎడ్మినిస్ట్రేటివ్ బ్లాక్ వైపుకి నడిచింది స్వప్న.

"తన్మయీ" ఎవరో పిలిచినట్టు వినిపించింది.

"నిరంజన్" ఎదురుగా నిలబడ్డ వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. చక్కగా యిస్త్రీ చేసిన షర్టూ, పాంటూ, పక్కకి దువ్విన క్రాఫూ, కళ్ళజోడుతో ఎప్పటిలాగే వున్నాడు.

"నువ్వు మళ్ళీ యిక్కడికి వచ్చావని నాకు కనీసం చెప్పనేలేదు" కంప్లైంట్ చేస్తున్నట్టు అన్నాడు.

"జస్ట్ కొద్దిరోజులే అయ్యింది. అమ్మకి యిక్కడికే ట్రాన్స్‌ఫర్ వచ్చింది. అవునూ నువ్విక్కడ ఏంటి?" అడిగాను.

"ఇప్పుడు ఈ కాలేజీలోనే లెక్చరర్‌గా చేస్తున్నాను." చెప్పి నా ఫీలింగ్స్ చదవడానికన్నట్టుగా నా మొహంలోకి చూశాడు.

నేను ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"నిజానికి యింత చిన్న జాబ్ చేయాల్సిన అవసరం నాకు లేదు. నీకు తెలుసుగా. మాది రిచ్ ఫ్యామిలీ అని. అయినా, నాకు వర్క్ వేల్యూ తెలుసు. ఆ పొగరుబోతు సందీప్‌లాగా కాదు నేను. అసలు, మొదట ఈ జాబ్ ఆఫర్ వాడికే యిచ్చారు. కానీ నాకు యిష్టంలేని పని చేయలేను" అని రిజెక్ట్ చేశాడట.

"సందీప్‌తో వీడి వైరం యింకా కంటిన్యూ అవుతుందన్నమాట. కాలేజ్‌లో ఉన్నన్నాళ్ళూ యిద్దరూ ఆపోజిట్ క్రికెట్ టీమ్స్‌లో వుండి తెగ కొట్టుకునేవాళ్ళు" చిన్నగా పైకే అనేశాను.

"ఏమన్నా అన్నావా?" అడిగాడు నిరంజన్ వెంటనే.

"ఊహూ"

"నాకు తెలుసు. నువ్వేమనుకుంటున్నావో. ఆ సందీప్ మీ యింటిపనులూ అవీ చేస్తుంటాడుగా. వాడిమీద నీకు సాఫ్ట్‌కార్నర్ ఉండొచ్చు. బట్ నో అఫెన్స్. ఒక మాట చెప్తాను. నిన్న నైట్ నిన్ను సందీప్‌తో చూశాను. ఐ వార్న్ యూ. దూరంగా వుండు వాడికి."

నిరంజన్ మాటలు వింటూంటే, నాకెందుకో అనుమానం వచ్చింది. "ఆగు! నిన్న నాకు ఫ్లవర్స్ పంపింది నువ్వేనా?" అడిగాను కూర్చున్న చోటినుంచి లేచి నిలబడుతూ.

వెంటనే, నిరంజన్ మొహం వెలిగిపోయింది.

"ఈ విషయం నీకు ఎలా చెప్పాలా అని తెగ మధనపడిపోతున్నాను. కానీ, నువ్వే కనిపెట్టేశావు. నిన్న నీ పక్కనే ఆ సందీప్‌గాడు వుంటే అనవసరంగా గొడవ జరుగుతుంది. నీ మూడ్ చెడిపోతుంది. అది నాకిష్టంలేదు. ఎనీవే.. థాంక్యూ ఫర్ యాక్సెప్టింగ్ ద ఫ్లవర్స్. ఐ యామ్ సో హేపీ" అన్నాడు మెలికలు తిరిగిపోతూ.

"హూ!!" ఏమనాలో తెలియక నిట్టూర్చాను. ఇంతలో స్వప్న ప్రిన్సిపాల్ రూం నుంచి బైటికి రావడం చూసి ప్రాణం లేచొచ్చింది."

"స్వప్నా! వస్తున్నా" అని ఒక్క కేకపెట్టి వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా పరిగెత్తాను.

"ఇందాక నేను వదిలివెళ్ళినప్పుడు మంచి మూడ్‌లో వున్నావు. ఇంతలోనే ఏమయ్యింది?" నన్ను ఎగాదిగా చూస్తూ అడిగింది స్వప్న.

"నిరంజన్ వచ్చాడు. ఇక్కడే లెక్చరర్‌గా వర్క్ చేస్తున్నాడట. వస్తూనే, సందీప్ మీద కంప్లైంట్లు మొదలు పెట్టాడు. వీళ్ళు యింకా కొట్టుకుంటూనే వున్నారులా వుంది" చెప్పాను స్వప్నతోబాటూ పార్కింగ్ వైపుకి నడుస్తూ.

"ఆ! వీడు అనేదానికి తగ్గట్టుగానే, ఆ సందీప్‌కి ప్రతిదీ ఎదురొస్తూ వుంటుంది. వాళ్ళ అమ్మ ఏదో మంచి జరగాలని యింట్లో భజన పెట్టించిందట నిన్న. ఆ వచ్చినవాళ్ళలో ఎవరో సందీప్ లాప్‌టాప్ కొట్టేశారట. పూర్ గై" చెప్పింది స్వప్న.

"ఓ.. మైగాడ్" నిజంగానే బాధగా అనిపించింది నాకు.

"తన్మయీ నువ్వేంటిక్కడ?" క్రికెట్ గ్రౌండ్‌లోకి వస్తూనే, నన్ను చూసి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వెంకట్.

"ఏం రాకూడదా?" బెంచీ మీద నుంచి లేస్తూ అన్నాను.

"మామూలుగా మా క్రికెట్ బ్యాట్, బాల్‌ని చూస్తూనే ఎగిరిపడతావు కదా! అందుకని అడిగాను" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ముందీ విషయం చెప్పు. సందీప్ హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చాడా? యింటర్వ్యూ ఎలా జరిగింది?" అడిగాను ఆరాటంగా.

"ఓహో! తమరు యిక్కడికి రావడానికి కారణం అదన్నమాట" అన్నాడు కొంటెగా నవ్వుతూ.

"ప్లీజ్.. వెంకట్" అన్నాను వారిస్తున్నట్టుగా.

"ఓకే..ఓకే వాడికి జాబ్ రాలేదు. రాదుకూడా" అన్నాడు రెండు చేతులూ పైకెత్తుతూ.

ఆ మాటతో నా మొహం పాలిపోయింది. వెంకట్‌ని కొట్టాలన్నంత కోపం కూడా వచ్చింది.

నేను నోరు తెరిచేలోపల వెంకట్ మళ్ళీ చెప్పాడు. "వాడసలు యింటర్వ్యూకి వెళ్ళలేదు. వెళ్ళకపోవడం ఏమిటి? అసలు జాబ్‌కే అప్లై చెయ్యలేదు. వాడొక ఆగ్రో కంపెనీ పెట్టాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఇంటర్వ్యూ పేరు చెప్పి, లైసెన్సులు, పర్మిటు కోసం తిరుగుతున్నాడు. వాళ్ళింట్లో సంగతులు నీకు తెలుసో తెలియదో. వాళ్ళ నాన్నకి సొంత ఆలోచనలేదు. ఆయనకి వచ్చే జీతం యింటి ఖర్చులకే సరిపోదు. దీకి తోడు చిత్ర వాళ్ళ ఫ్యామిలీని కూడా వీళ్ళే పోషించాలి.

సందీప్ వాళ్ళమ్మ పైకి కనిపించినంత మెత్తని మనిషికాదు. ఆవిడ అనుకున్నది జరిగిపోవాలి. లేకపోతే ఇంట్లో ఎవ్వరినీ ప్రశాంతంగా ఉండనీయదు. మొన్నటికి మొన్న ఏదో భజనో, పూజో, అంటే, ఐదువేలు అప్పు నా దగ్గరే తీసుకున్నాడు. ఇంకా సుమ యింజనీరింగ్ కాలేజీకి ఫీజులు కట్టాలి.

ఇప్పుడు వీడు జాబ్ చేయడం, వాళ్ళ పరిస్థితుల్ని బట్టి అత్యవసరం. అయినా, వీడు జాబ్ చెయ్యను. అనుకున్నదే సాధించాలి అనే మొండి ఘటం. మాధవ్ దగ్గర పనిచేస్తే వ్యాపారంలో అనుభవం వస్తుందని చేరాడంతే. రేపో మాపో అదికూడా మానేస్తాడు.

ఇప్పుడీ వ్యాపారం విషయంగా తిరుగుతున్నాడని తెలిస్తే యింట్లో గొడవలౌతాయని అలా అబద్ధం చెప్పాడు"

వెంకట్ చెప్పింది విని, నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

"ఓ.. అదన్నమాట సంగతి. సరే ఇది సందీప్‌కి యివ్వు నువ్వు ఏం చెప్తావో నాకు తెలియదు. కానీ, నేను యిచ్చినట్టు మాత్రం తెలియకూడదు. నేనిచ్చానని తెలిస్తే అస్సలు తీసుకోడు" అంటూ, బెంచీమీద వున్న బాక్స్‌ని తీసి, వెంకట్ చేతిలో పెట్టబోయాను.

"హాయ్! వెంకట్" అంటూ సందీప్ అప్పుడే అక్కడికి వచ్చాడు.

"తన్మయి కూడా యిక్కడే వుందే" అంటూ నా వైపు చూసి నవ్వాడు.

అదే అదనుగా వెంకట్ ఠక్కున తన చేతిని వెనక్కి తీసేసాడు.

"తన్మయి నీ కోసమే వెయిట్ చేస్తూ వుంది. నీకేదో యివ్వాలట" అంటూ ఎప్పటిలా యిరికించేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఈ వెంకట్‌ని ఛస్తే నమ్మకూడదు" కోపంగా చూస్తూ ఉండగానే, సందీప్ వచ్చి ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

"ఇది..ఇది నా దగ్గర ఊరికే పడివుంది. నేనేలాగూ వాడట్లేదు. నీకేమైనా ఉపయోగపడుతుందేమోనని తెచ్చాను" అంటూ నా చేతిలోని బాక్స్‌ని అతని చేతిలో పెట్టాను.

"ఏంటిది?" అంటూ అక్కడే, నా ముందే తీసి చూశాడు.

"మాక్ బుక్ ప్రో.. లాప్‌టాప్. బ్రాండ్ న్యూ. సారీ నేను తీసుకోను. అయినా ఎందుకు తెచ్చావు యిది?" సూటిగా నా మొహంలోకి చూస్తూ గట్టిగా అడిగాడు.

"ఎందుకంటే చెప్పానుగా. నేను వాడడంలేదు. కనీసం నీకైనా ఉపయోగిస్తుందని తెచ్చాను" అన్నాను చేతులు నులుముకుంటూ.

"సారీ ఐ కాన్ట్ టేకిట్" చెప్పి. లాప్‌టాప్ నా చేతిలో పెట్టి వెనక్కి తిరిగాడు.

నేను గబుక్కున అతని ముందుకి వెళ్ళి అడ్డంగా నిలుచున్నాను. "నువ్వు మామూలుగానే ఎవరు గిఫ్ట్ యిచ్చినా తీసుకోవా? లేకపోతే నేను యిచ్చానని వద్దంటున్నావా?" అడిగానతన్ని.

"తన్మయి ప్లీజ్ అడ్డులే" విసుగ్గా అన్నాడు.

"నువ్వు జవాబు చెప్పేదాకా నేనిలానే వుంటాను" అన్నాను మొండిగా. అ

అతను కింద పెదవిని ఒత్తిపెట్టి చిరాకుగా చూశాడు.

"ఎందుకింత దయ చూపిస్తున్నావు నా మీద? మీ అమ్మ ఉద్యోగాన్ని అడ్డుపెట్టుకుని మా చేత నానా చాకిరీ చేయించుకుంటుంది. ఇప్పుడు నువ్వు. నీ దయ మామీద చూపించి జీవితాంతం కట్టుబానిసల్ని చేయాలనా? మమ్మల్ని యింకా వాడుకుందామా? నువ్వు అసలు ఎందుకు నా లైఫ్‌లో యింట్రస్ట్ చూపిస్తున్నావు? నువ్వూ వద్దూ నీ గిఫ్టూ వద్దు. వదిలెయ్ ప్లీజ్" ఆవేశంగా అన్నాడతను.

"కాదూ" గట్టిగా అరవాలనిపించింది.

"నీ మీద ప్రేమతో తెచ్చాను. నువ్వు యిబ్బందిపడుతుంటే, చూడలేక తెచ్చాను" అని చెప్పాలనిపించింది. కానీ చెప్పలేకపోయాను.

"ఇక ఎప్పటికీ, మా మధ్య రిలేషన్ యిలాగే వుంటుందా? ఇది మారదా? నేనిచ్చే గిఫ్టే అతను తీసుకోవడంలేదు. యిక నేనంటే యిష్టం ఎలా వుంటుంది"

ఈ ఆలోచన వస్తూనే మనసులో నుంచి బాధపొంగుకు వచ్చింది. కళ్ళనుంచి జలజలా నీళ్ళు కారాయి.

హఠాత్తుగా నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు చూస్తూనే అతను మెత్తబడ్డాడు.

"తన్మయీ నేను నిన్ను హర్ట్ చేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో అలా అనలేదు. కానీ యిదంతా చూస్తుంటే, అలాగే అనిపిస్తుంది నాకు. ప్లీజ్. యిది నేను తీసుకోలేను" ఈసారి నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

అతని మాటలతో నాకు కాస్త ధైర్యం వచ్చింది.

"తన్మయీ అతను మెత్తబడ్డాడు. ఈ అవకాశాన్ని వాడుకో" లోపల అంతరాత్మ సలహా యిచ్చింది. వెంటనే ఆ సలహాని అమలులో పెట్టాను.

"సందీప్ నువ్వు నన్ను ఓ ఫ్రెండ్‌లా చూడకపోయినా, నేనెప్పుడూ నిన్ను ఓ మంచి స్నేహితుడిలానే చూశాను.

చిన్నప్పటినుంచి, నువ్వు నన్ను విసుక్కున్నా, ఛీదరించుకున్నా, ఎగతాళి చేసినా, నీ వెనకాలే తిరిగాను. నేనెలాంటిదాన్నో నీకు తెలుసు. నిజంగా నిన్ను అవమానించాలని నేనీ లాప్‌టాప్ తేలేదు. నీ లాప్‌టాప్ పోయిందని తెలిసింది. నువ్వు యిబ్బంది పడుతున్నావేమో అని ఆలోచించి నీకోసం తెచ్చాను.

నీ బిజినెస్‌కి ఉపయోగపడుతుందని తెచ్చాను. ఏం వెంకట్ యిస్తే నువ్వు తీసుకోవా?" ఏడుస్తూనే మొత్తం చెప్పి అతను వంక చూశాను.

నేనాశించిన మార్పు అతని మొహంలో కనిపించింది. అది నేను చెప్పిన మాటలవల్ల రాలేదు. తడిగా వున్న నాకళ్ళు, ఎర్రబడ్డ చెంపలు కందిపోయి అదురుతూవున్న నా పెదవులూ ఆ పనిచేశాయి.

ఎందుకంటే అతని చూపులు అక్కడే తిరుగుతూ వున్నాయి.

"నువ్వు యిది తీసుకోకపోతే నా మీద ఒట్టే. కావాలంటే నీ దగ్గర డబ్బు వచ్చాక నాకు యిచ్చెయ్యి" ఆఖరి బుణం వదిలాను.

"సరే" అతను ముందుకి వంగి నా చెంపలమీద తడిని వేలితో నెమ్మదిగా తుడిచాడు.

అతనూ, ఏదో అర్థంకాని అయోమయ స్థితిలో ఉన్నాడని నా మనసుకి అర్థం అయ్యింది.

"ఒక అమ్మాయి అతని గురించి అంతలా ఆలోచించడం అతని కోసం కన్నీళ్ళు పెట్టుకోవడం అతన్ని కదిలించిందేమో? అతనికీ యిది ఓ కొత్త అనుభూతి అయ్యుంటుది.

నా మనస్సు ఈ విధంగా బైటపడిపోయింది. అతను ఖచ్చితంగా గ్రహించే వుంటాడు" అలా అనుకోగానే సూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూడలేకపోయాను.

"ఇక ఈ లాప్‌టాప్ నీది" అంటూ లాప్‌టాప్ బ్యాక్స్‌ని అతని చేతిలో పెట్టి వెనక్కి తిరిగాను.

"ఆగు" నా చెయ్యిపట్టుకుని ఆపాడు సందీప్.

"ఇందాక నీ బిజినెస్‌కి ఉపయోగిస్తుందని దీన్ని తెచ్చాను అన్నావు. నా బిజినెస్ గురించి నీకు ఎవరు చెప్పారు? వెంకటేనా?"

"అవును. కానీ నువ్వేం కంగారు పడకు. నీ అంతట నువ్వు చెప్పేదాకా నేనీ విషయం ఎవరికీ చెప్పను. సరేనా" చెప్పానతనికి.

"థాంక్యూ"

ఆ మాట అంటున్నప్పుడు అతని చూపులు, నా చూపులతో కలుసుకున్నాయి. అతని కళ్ళలో నేను చూడాలనుకున్న భావమేదో తళుక్కున మెరిసింది. నేను సంతృప్తిగా వెనుతిరిగాను.

అమ్మ ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే స్వప్న వాళ్ళింటికి వెళ్ళాన్నేను. కాలింగ్‌బెల్ కొడుతూనే స్వప్న వచ్చి తలుపు తీసింది. రెండు చేతులకీ నల్లరంగు అంటుకుని వున్న గ్లౌవ్స్‌తో కష్టపడి తలుపుని మోచేతులతో, ముందుకి నెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటే నేనే తలుపు తీసి లోపలికి వచ్చాను.

"ఏం చేస్తున్నావ్?" స్వప్న గ్లౌవ్స్‌కి అంటిన రంగుని చూస్తూ అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

ఇంతలో "అమ్మాయ్ ఎవరే వచ్చింది? సగంలో పని ఆపి వెళితే ఎలా?" లోపలనుంచి అన్నపూర్ణమ్మగారి గొంతు ఖంగుమంది.

"మన 'తనూ'నే బామ్మా! ఉండు వస్తున్నా" చెప్పి, నా వైపు చూసి చిలిపిగా కన్నుగీటింది.

"మనం తెచ్చిన చీరెల రంగులకి బామ్మ తెల్లజుట్టు సరిగ్గా మ్యాచ్ అవలేదుట అందుకే బామ్మ జుట్టుని డై చేస్తున్నా" అన్నపూర్ణమ్మగారి గదిలోకి నడుస్తూ చెప్పింది.

లోపల సగం తెల్లజుట్టు, సగం నల్లజుట్టు విరబోసుకుని కూర్చున్న బామ్మగారిని చూస్తే నాకు నవ్వాగలేదు.

"సారీ బామ్మా! మిమ్మల్ని చూసి ఎగతాళిగా నవ్వడంలేదు. ఇది చేసిన పని వల్ల నవ్వొస్తోంది" పొట్టపట్టుకుని నవ్వుతూనే సంజాయిషీగా చెప్పాను.

"ఫర్వాలేదులేవే. నన్ను చూసి మొహం తిప్పుకుని పోకుండా కనీసం నవ్వుతున్నారు. నాకు సంతోషమే. నువ్వూ మా స్వప్నలాంటిదానివే నాకు నేనేం అనుకోను" అంది భోళాగా.

"మరి నువ్వు త్వరగా పనికానిస్తే మనం ఎంగేజ్‌మెంట్ షాపింగ్‌కి వెళ్దాం. అన్నట్టు తనీష్ కూడా వస్తున్నాడా?" అడిగాను స్వప్నని.

"లేదు బిజీగా వున్నాడట. నా షాపింగ్ వరకు మనం చేస్తున్నాం. మిగతావి అమం చూసుకుంటుంది."

"సరే అయితే నువ్వు బామ్మ జుట్టికి సరిగ్గా అతికీ అతకకుండా గబగబా రంగువేసిరా వెనక పక్క ఎలా వుందీ అనేది ఎలాగూ బామ్మకి కనపడదు కదా! ఇంతలో నేను అమ్మకి మెసేజ్ పెట్టి వస్తాను" అని తమాషాగా నవ్వుతూ తలుపు దగ్గరికి వేసి బైటికి వచ్చాను. మాధవన్నయ్య ఆఫీస్ రూం బాల్కనీ దగ్గర సందీప్ నిలబడి వున్నాడు. లోపల మాధవన్నయ్య, అంకుల్ యిద్దరూ కనిపించలేదు. అతని వాలకం చూస్తే నాకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టనిపించింది.

"నువ్వేంటిక్కడ?" అతని దగ్గరకి వెళ్ళి అడిగాను."

"మీ నవ్వులు బైటిదాకా వినిపిస్తున్నాయి. ఖచ్చితంగా నువ్వు వచ్చివుంటావని ఊహించి, వెయిట్ చేస్తున్నాను" చెప్పాడు.

"తనూ.. లోపలినుంచి అంతరాత్మ ఆనందంగా అరిచింది. సందీప్ నీకోసం వెయిట్ చేస్తున్నాడు చూశావా? ఇలాంటి రోజు రానే వచ్చింది"

"ష్..." అంతరాత్మని ఊరుకోబెట్టాను.

సందీప్ నా వంక విచిత్రంగా చూశాడు

"ఏంటి నీలో నువ్వే మాట్లాడుకుంటూ వుంటావా?" అడిగాడు అనుమానంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments